

1.

A támadás

Viktor az erőd tetejéről nézte a közeli erdőt. Minden nyugodtnak tűnt mozgásnak semmi nyomát nem látta. Pedig érezte a jelenlétüket, tudta, hogy a közelben vannak, nem látja őket, de valahol ott vannak. Démonok. Átkozott fenevadak, akik sanyargatják a népet, és pusztulás marad csak utánuk. Viktor haragot érzett, olyan haragot, ami szinte belülről égeti szét az embert.

Egy katona jelent meg Viktor mellett.

– A felderítők visszatértek, semmit nem találtak – szólalt meg a katona. Viktor arcára kiült a keserűség.

– Pedig itt vannak, higgy nekem! – mondta.

– De akkor miért nem találjuk őket? – tette fel a kérdést a katona, de választ már nem kapott. Viktor nem tudott mit mondani erre. Érezte a démonok jelenlétét, és biztos volt benne, hogy érzései nem csalják meg. Már gyerekkorában különlegesnek számított. Erősebb volt a többi korabeli gyerekénél, és amikor átélte az első

démontámadást, akkor tanulta meg, hogy képes előre jelezni, ha démonok közelednek. Apja a király, nem lepődött meg fia képességein, a szíve mélyén mindig is tudta, hogy Viktor különleges lesz. Sokat fordított fia taníttatására, és soha nem felejtette el megemlíteni neki, hogy óvakodjon a démonoktól. Viktor nem félt a démonoktól, ellentétben a többi emberrel ő nem félelmet, hanem haragot érzett a közelükben. Gyűlölte őket, és mindet a pokolba akarta vissza küldeni. Most is érezte a haragot, ami valami furcsa, szavakba nem önthető érzéssel párosult. A démonok itt vannak, de vajon hol?

Tovább kémlelte az erdőt, amit jól be lehetett látni az erődről. Viktort a király küldte ide, mert ez egy jól megépített masszív építmény volt, magas falakkal. Egy démontámadást már kiállt. A démonok erősek és kegyetlenek, de a vastag falakkal szemben még ők sem tudtak mit tenni. Nem voltak sokan csupán tízen támadtak, de a falakhoz érve megtorpantak, aztán látván, hogy nem tudnak bejutni az erődbe, inkább visszavonultak. Ennek már két hónapja, de most megint itt vannak, legalábbis Viktor szerint. Három tucat embert küldtek ki, hogy nézzenek szét minden irányba az erőd közelében, de egyetlen démont sem találtak.

– Én bízom benned Viktor, ha azt mondod, hogy démonok vannak itt, akkor biztosan így van! – szólt a katona. Viktornak jól esett barátja kedvessége.

– Emlékszel még gyerekkorunkban mennyit gyakoroltuk együtt a harcművészeteket, a kardvívást, az íjászatot? Ezekben mindig jobb voltál nálam – mondta Viktor.

– Igen, de birkózásban senki nem érhetett a nyomodba! – válaszolta a katona, majd vigasztaló mosollyal nézett Viktorra. – Éjszakára megkettőzöm az őrséget.

Viktor bólintott, és elindult vissza a szobájába. A nap már majdnem eltűnt a horizont mögött. A fiatal férfi még egyszer visszanézett az erdőre.

– Tudom, hogy itt vagytok! – mormogta halkán.

A szobájába érve Viktor leült az ágy szélére, és a szemben lévő ablakon keresztül bámulta a távoli tájat, amely annyira békésnek tűnt. Egy percre megnyugodott, elfelejtette az érzést, amely nyugtalanította, a haragot és a démonok közelségének fojtogató érzését. Lehunyta szemeit és elterült az ágyon, majd hamarosan elaludt. Álmában nyugodt volt, olyankor nem kellett a rossz érzésektől tartania. Szerette ezeket a békés órákat. Azonban az éjszaka folyamán zajra riadt föl.

Az ágyon ülve, zihálva nézett az ablak felé, amin keresztül fények szűrődtek be a szobába. Nem értette, talán az örök azok, ők járkálnak az ablaka alatt? Aztán ahogy kezdett magához térni, eljutott az agyáig hogy mi is történik odakint. Felpattant, és az ablakhoz rohanva kitérte azt. A szíve hevesen vert, tudta, hogy baj van. Amint az ablaknál állva lenézett, rémület ült ki az arcára. Démonok. Egy természetes, két méter magas démon állt az ablak alatt, az örök pedig próbálták feltartóztatni. A pokolfajzat tűzvörös bőre csillogott a fáklyák fényében. Hatalmas vaskos izmai megfeszültek, koponyájából kinőtt félméteres bikaszerű szarvait fenyegetően előre emelte, és úgy üvöltött fel. Viktor a mellkasán érezte, ahogy a hanghullámok elérték, és füle csengeni kezdett a robajszzerű üvöltéstől. A katonák hátrálni kezdtek, látszott, hogy félnek. Viktor azonban most érezte a legaktívabban a haragot, az elmúlt napok óta.

Az ablak melletti asztalról elvette a kardját, és az ajtó felé indult, félúton azonban megtorpant. Egy árnyék szűrődött be az ajtó alatt, aztán hirtelen az ajtó beszakadt. Egy másik hasonló kinézetű démon állt az ajtóban.

A fenevad, ahogy belépett a fejét lehajtotta, hogy ne verje be az ajtókeret tetejébe. Viktor végig nézett a robusztus pokoli lény alakján. Tíz ember ereje duzzadt izmaiban. Vörös bőre ijesztően hatott, és fején ágaskodó szarvai fenyegetően díszlelegtek az ég felé. Egy rövid percig farkaszemet néztek egymással, aztán a démon elindult. Viktor haragjában üvöltve nekirent, de mielőtt elérhette volna, a démon visszakézből egy pofonnal a földre terítette. Viktor arca úgy lüktetett, mintha egy ló rúgta volna képen. A démon a földre szorította, és egész közel hajolt az arcához.

– Nézz a szemembe ember! – harsogta. Viktor érezte a démon bűzös leheletét, ahogy a szemébe nézett. Olyan erősen szorította össze a fogait, hogy szinte szétroppantak állkapcsában. Nem félelmet érzett, hanem haragot. Pusztító haragot, amely most erőt adott neki, de akárhogy is próbált kiszabadulni a démon szorításából, egyszerűen képtelen volt rá.

– Istenemre esküszöm, kitépem azt a mocskos szívedet! – üvöltötte Viktor.

A démon gúnyosan elvigyorodott.

– Te kellesz nekünk! – Megfogta Viktor lábát, és úgy vonszolta végig a szobán, kifelé a folyosóra.

Viktor próbált ellenállni, de nem tudta lerugdosni a démon vaskos karját a lábáról. Ekkor vette csak észre, hogy még mindig a kezében van a kardja. Erőteljesen megmarkolta, és lesújtott a démon alkarjára. Nem azt a hatást érte el, amire számított. Újból lesújtott, aztán még egyszer. A végére már ide-oda csapkodott, de mintha egy szikladarabot próbált volna kettévágni. A démon kőkemény bőre ellenállt a penge élének. Viktor tehetetlenül nézte végig, ahogy a démon lerángatta egészen az erőd udvaráig. Közben hallotta, ahogyan gúnyosan felnevet számalmas próbálkozásán, mintha az erős

kardcsapások csupán megsimogatták volna kemény bőrét. Az udvarra érve Viktor körbe nézett, miközben a démon a földön húzta. Már nem küzdött ellene, hasztalan lett volna.

Odakint tucatjával feküdtek a halottak. A démonok alapos munkát végeztek, senkit nem hagytak életben. Viktor összeszorította a szemeit. Nem akarta látni amint egy kicsit távolabb álló démon, pár még életben maradt katonára sújt le. A következő pillanatban az a néhány férfi fájdalmas üvöltéssel zuhant a földre. A katonák ugyan jól képzettek voltak, és bátorságukhoz nem fért kétség. Azonban most úgy érezhették magukat, mint a kiscserkészek, akik egy sötét erdő mélyén, farkasokkal találták szemben magukat. Viktort körbeállták a démonok, úgy nyolcan lehettek. Az egyikük megfogta és összekötözte. Az erőd kapuját két démon kitérta, majd Viktort megragadva, mint egy összekötözött vadat, elindultak az erdő irányába. Viktor lehunyta a szemét.

– Istenem segíts! – suttogta halkán, majd imádkozni kezdett.

–

Balrog sietve szaladt fel a lépcsőkön, a királyi trónteremhez. Mire az ajtóhoz ért zihált a kimerültségtől, nehéz vértete mázsás súlyként nehezedett rá. Már a negyvenes évei végét taposta, így egyre nehezebb volt számára a pompás királyi gárda vértetét hordania. A trónterem bejáratához érve megállt egy percre, hogy kifújja magát. Beérve rögtön a király elé sietett, aki a terem másik végében a trónon ült. Menet közben, megmégnezett mindent. A falakon körbe a király hadizsákmányai, idegen hadurak fegyverei, koronái díszlelegtek.